

ФедВіМ – ПРАВДА

Газета шкільного дитячого самоврядування ХЗОШ № 70 "ФедВіМ"
("Федерація Вільних Міст")

Признание в любви...

У цьому випуску:

Признание в любви...	1
Твори – роздуми про Харків: Харьков через 30 лет	2
Харків – місто майбутнього	3
Часовий міст між минулим та майбутнім Харкова	4
Є тільки миттєвість між минулим і майбутнім	5
Люди – то мости з минулого в майбутнє: Людина – легенда	6
І ось моя душа складає зброю вниз...	7
Вірші відомих поетів про Харків: Харкове мій, моє місто кохане...	8
Любове, Ладонько, мій Харкове	9
Вірші учнів, випускників школи про Харків: Восславим первую столицу	10
С искрой восхищения в глазах	11
Відоме й невідоме про Харків:	
А чи знаєш ти?	12
Цікаво знати	12
Перевір себе	13

Харьков, я люблю тебя!

Люблю, люблю! За что? Наверное, за то, что ты есть. Это так хорошо, что ты есть.

Я люблю тебя, Харьков.

Люблю, когда в мой город приходит весна, сияющая всеми цветами радуги, словно капелька росы. Люблю вместе с весенней капелью, голубыми струйками звонких ручьёв, букетами цветов, перевитых солнечными лучами и обсыпанными каплями весеннего ливня.

Люблю, когда приходит лето с зонтиком от солнца из листьев папоротника, в ожерелье из росинок и в вуали, сплетенной из трав, цветов и серебристой паутины, усыпанной капельками-жемчужинами росы.

Люблю тебя, когда приходит осень в молочносиреновом тумане, с веером из пёстрых листьев, лентами-струями дождя и кистями осенних ягод.

Люблю, когда в мой город на чет-

вёрке белоснежных коней с развевающимися, как позёмка, гривами врывается зима в белоснежном платье, сотканном из снежинок, и в ожерелье из ледяных капелек.

Харьков мой, родной и хороший! Я люблю тебя. Люблю твои парки и скверы, проспекты и площади, театры и музеи, школы и магазины...

Ты взлелеял меня на своих ладнях, обогатил своей красотой, подарил друзей.

Я верю в тебя.

Я доверяю людям, которые живут в моем городе.

Ведь я – твоя частичка, твоя дочь, твоя надежда.

Я люблю тебя, Харьков!

Президент «ФедВіМ»
Екатерина Ягудина

Харьков через 30 лет

*Прошлое нам не подвластно,
но будущее зависит от нас.*

Г.Ферреро

Харьков... В тебе удивительно переплетаются сеее и славное прошлое с запалом молодости, модернизированные новостройки с монументальными шедеврами архитектуры прошлых столетий. Ты серьёзный и одновременно весёлый, шумный и уважительно тихий. Ты гордый и красивый город, первая столица Украины. Ты дал приют и воспитал мыслителей и писателей Сковороду и Гулака-Артемовского, композитора Лысенко, астронома Барабашова и знаменитого анатома Воробьева. Некоторые твои дома проектировал сам Бекетов. Твоя площадь Свободы – первая в Европе и вторая в мире по величине. А вузы? Их двадцать два, поэтому здесь так много студентов, которые любят тебя так же, как люблю я. А про парк Шевченко и говорить нечего! Твои оперный театр – это «город в городе». Сколько знаменитостей он перевидал, а сколько еще увидит!

Я горжусь тем, что ты взлелеял на своих ладонях огромное количество людей искусства: Марк Бернес,

Клавдия Шульженко, Людмила Гурченко, Наталья Фатеева, Елена Яковлева, Мариес Лиела, Вадим Мулерман, Владимир Крайнев...

Ты гордо несёшь свою славу день за днём, из поколения в поколение уже больше трёх с половиной столетий.

Какой другой город может таким похвастаться?

Написала и подумала: «А может быть, я уже и живу в городе будущего? Просто не догадываюсь об этом?»

Так оно и есть. Многие люди, живущие в других городах, о таком городе могут только мечтать. А мы уже живем в таком городе – городе будущего.

Но город не стоит на месте, он стремится вперед и ввысь (в прямом и переносном смысле слова). Конечно, не все так безупречно в моем городе, но пройдут годы, и он по-настоящему станет городом будущего.

Думаю, нет смысла твердить, что в 2030 году машины будут бороздить просторы неба, а полеты в

космос станут обыденным делом – ведь предсказать будущее невозможно. Но Харьков обязательно приложит усилия ради совершенствования уже развитых сфер и освоения новых.

Харьковчане будущего наравне с передовыми достижениями науки и техники будут ценить и развивать искусство: кинематограф, музыку, живопись. С годами все важнее, дороже станут для нас произведения архитектуры и скульптуры. Уникальные, неизменные, они будут беречь вдохновение авторов, неповторимый стиль исполнения. А мы сбережем их для своих потомков.

Старые песни и знакомые мелодии будут сохранены не только на дисках, но и в сердцах вместе с теплыми воспоминаниями. Мы обязательно пронесем с собою сквозь годы, передавая следующим поколениям, образцы культуры, сохраненные нами. Кроме них, в скором будущем будут созданы новые шедевры, которые продолжат неугасаемую культурную жизнь родного края.

В Харькове будущего важное место в жизни горожан займет спорт. О спортивных достижениях харьковчан услышит весь мир.

Таким я вижу Харьков спустя 30 лет. Сегодняшний красивый родной город будет развиваться гармонично и решительно. Он станет самым прекрасным местом для жизни всех горожан и гостей города. Высокоразвитым восхитительным городом будущего.

Мой Харьков, пусть пройдут года!

Нет в мире ничего, что неизменно.

Пусть возрастут другие города,

Ты будешь первым – непременно!

*Победитель конкурса,
выпускница школы Кисельникова Анна*

Харків – місто майбутнього

*Майбутнє виникло тоді,
коли людина вперше відчула
прагнення до кращого.*

В.Борисов

Місце, де я народилася, де пройшло моє дитинство, – місто Харків. Саме воно постає переді мною, коли я читаю:

Краю мій зелений, вічна дорога,
Ти безсмертник в полі, в небесах гроза.
Припаду я серцем до твого порога,
Як твоя кровинка, як твоя сльоза.

Я не уявляю життя без свого міста, без свого краю з його вічною дорогою і неповторною красою. У природі цієї землі, моєї землі, дивною мережею переплелися степи й ліси, сади й байраки, поля й затоки тихоплинної річки Харків, на честь якої (за однією із легенд) і названо місто. Саме з цим містом і його майбутнім пов'язані мої плани. Яким же буде моє місто?

Навіть боюся уявити, що вигадають люди через 20-30 років. Напевно, кануть в Лету мобільні телефони і телевізори, а будуть винайдені чудо-чипи і функціональні портативні пристрої, будуть створені

муть екологічно чисті продукти.

Місто буде чистим, тому що всі заводи, що забруднюють навколишнє середовище сьогодні, використовуватимуть нові безпечні технології. Не буде хмар із рудого металевого пилу, хімічних викидів, а брудна вода в річках перетвориться на чисті джерела. Життя в місті вируватиме як завжди, тому на вулицях буде багато автовок, але всі вони їздитимуть на екологічному пальному.

Місто майбутнього буде дуже зручним для життя. Окрім звичних магазинів та кафе, будуть працювати різноманітні служби доставки покупок додому – і це буде доступно кожному. Громадський транспорт (це будуть електромобілі, аеробуси, метро) буде комфортний та безпечний.

У місті майбутнього багато уваги приділятиметься містам відпочинку, буде збудовано безліч парків, кінотеатрів, оглядових майданчиків. Там, де немає річки, будуть зроблені штучні водойми, де можна буде кататися на човнах.

роботи-помічники, роботи-няні, роботи-фермери. Перші скрасять життя людей похилого віку, другі зеконномлять особистий час батьків, а треті вирощувати-

І в цьому місті-саді в мене буде сім'я. Я збудую просторий дім і поруч з коханою людиною буду ростити дітей, які житимуть у місті моєї мрії – місті Харкові.

Учениця 5-В класу
Тука Олександра

Часовий міст між минулим та майбутнім Харкова

Кращий пророк для майбутнього – минуле.

Д.Байрон

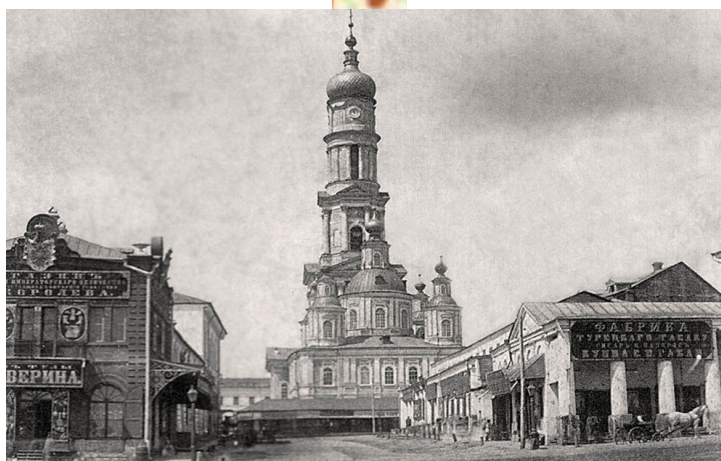
Чи багато знає пересічний громадянин України про Харків? Напевно, що ні, можливо, знає, що це крупний промисловий центр, що тут є Держпром – найзнаменитіша будівля конструктивізму, що це перша столиця України часів СРСР. Та головне, про що скаже кожний, – що це місто заводів. Скаже – і помилиться.

Насправді Харків дав світові чотирьох Нобелівських лауреатів.

Знаменитий мікробіолог Ілля Мечников народився на Харківщині, вчився і працював в Харківському університеті; поет Іван Бунін провів у Харкові бурхливі і неспокійні перші революційні роки; американський економіст Саймон Кузнець народився в Харкові, а фізик Лев Ландау працював і викладав. Харків дав путівку в життя Ісааку Дунаєвському і Клавдії Шульженко, Ірині Бугримовій і Олені Яковлевій, Марку Бернесу і Євгенії Мирошніченко, Миколі Сліченку і Людмилі Гурченко. У Харкові починав свою наукову діяльність «батько» «Бурану» Гліб Лозіно-

Лозінський і основоположник стилю «український модерн» архітектор Василь Крічевський, який став у 1918 році розробником Тризубця як Малого герба України; тут вчився майбутній творець теорії ноосфери Володимир Вернадський і основоположник української класичної музики Микола Лисенко. Харків'янинові Єгору Ковальовському нале-

жить честь відкриття витоків Блакитного Нілу, а харків'янці Тетяні Устиновій – Долини гейзерів на Камчатці. Цей список акторів і письменників, музикантів і вчених, художників і режисерів може вміщати в себе не одну сотню прізвищ. Прославившись, усі вони зберегли прихильність і вдячність до рідного

міста.

Таким чином, Харків був, є і буде генератором ідей, місією якого є розкидати спори талантів по всій країні і по всьому світу, а вже проростають вони там, де для цього є умови.

Харків врізається, викарбовується в пам'яті у всякого, хто хоч коли-небудь сюди потрапляв; він не відпускає тих, хто в ньому народився. І це загадка міста, загадка, яка поки ще не розгадана. Вчені говорять, що на території колишнього Радянського Союзу є три міста, які утворюють такі міцні біоенергетичні зв'язки зі всіма, хто народжується на цій землі, що забути їх, викреслити з пам'яті назавжди і, виїхавши, вилікуватися від ностальгії, неможливо. Перші два – це Петербург і Одеса, а третє – Харків.

Моєму рідному місту 357 років. Для міста – вік перехідний. Із юності він крокує в зрілість. Унаслідок своєї молодості, Харків амбітний, експресивний, енергійний. Але, як будь-який хлопець, що обдумує життя, він уміє вчасно зупинитися й озирнутися, щоб краще проаналізувати минулі події, зрозуміти себе, свій шлях, своє місце в історії й сучасному житті. А ще, щоб обдумати майбутнє, бо міст між минулим та майбутнім можна тільки реконструювати, але зруйнувати – ні. Ми завжди звертаємося до минулого, щоб вирішити, яким бути майбутньому.

Щоб цей уявний часовий міст між минулим і майбутнім Харкова не зник, завжди будемо не тільки пам'ятати історію, культуру, своїх видатних співвітчизників, а й самі будемо примножувати честь і славу міста.

Учениця 11-А класу
Софія Зимницька

Є тільки миттєвість між минулим і майбутнім

Я дуже щаслива людина. Мені випала доля народитися і жити в одному з найкращих міст планети – у місті Харкові, першій столиці України. До речі, в історії Харкова часто зустрічається прикметник «перший» та префікс «най» – перший в Україні університет, перша в Російській імперії першотравнева демонстрація, перший розщеплений атом літію, перша висотна будівля в СРСР, найбільша площа у Європі, найкрупніша в Європі синагога...

Проте я менш за все замислююся саме над цим. Я радію від того, що живу в одному з наймальовничіших (знову «най») куточків міста – селищі ХТЗ.

Коли я йду його вулицями, заливаюсь з його перехожими, я відчуваю себе господарем (вірніше сказати – одним із господарів) рідного району. Бо пройде зовсім небагато часу – і його буття залежатиме від мене і таких, як я. Це саме нам дбати про наше місто, наш район уже через декілька років, і від нас залежатиме їхнє майбутнє. Я впевнена: якщо й надалі в серцях наших палатиме вогонь любові до Харкова, то повік не згасне його слава.

Що ж нам треба робити вже сьогодні, щоб не згасла слава рідного міста? Вважаю, що, насамперед, нам необхідно пам'ятати історію. Неправда, що минуле йде назавжди. Воно нікуди не ділося. Воно тут. Просто ми пішли вперед. Тож давайте озирнемося і подивимося крізь серпанок років на те, що пішло у минуле, але нікуди не зникло.

Запрошуємо вас перегорнути одну із сторінок історії мого району.

Не дієзи цвітуть, не бемолі –
Це залізо залізо гризе,
То в безлюдному, дикому полі
Корпусами стає ХТЗ.

Так колись написав про народження району Павло Тичина.

... Приблизно за 8 кілометрів від тодішнього Харкова, біля залізничної станції Лосево (вона була відкрита в 1895 році), починається одночасно будівництво тракторного заводу і соцістечка «Новий Харків». Будівництво заводу ведеться на північ від залізничної колії, соцістечка – на південь (таке розташування збереглося й донині). Пройшло декілька місяців, і завод запрацював: у жовтні 1931 року з конвеєра зійшли перші колесні трактори. Вдихнули в них життя працівники заводу, які розташувалися у будинках, побудованих у соцістечку. Про один із таких будинків я хочу розповісти.

У 1931 році було завершено будівництво одного з перших на перетині проспекту Орджонікідзе та вулиці Миру будинку під номером 20. Це був цілий будинковий комплекс, всі будови якого поєднані між собою критими переходами. На першому поверсі тут були розташовані магазини, аптека, бібліотека, ательє, пошта. На фасаді будинку досі збереглися термометр та меморіальна дош-

ка: «Аптека №5. Відкрита 11 березня 1939 року». Досі працює бібліотека ім. А.П.Чехова, де на початку тридцятих років минулого століття була створена літературна студія «Нива», якою в різні роки керували критик Григорій Гельфандбейн та поет-фронтвик Зельман Кац. Вихованцями «Ниви» були працівники заводу ХТЗ, які згодом стали знайомими літераторами. Серед них Ігор Муратов, Леонід Вишеславський, Вадим Собко, Степан Крижанівський, Володимир Кашин (удостоєні Державної премії СРСР, премії ім. Т.Г.Шевченка), Петро Альошин (секретар спілки письменників Росії), Ірина Полякова (відомий журналіст) та багато інших.

Досі працюють магазини, пошта, аптека...

Як пам'ятники, Харкова будинки.
У кожного – історія своя,
Вивчаю до останньої сторінки
Який вже рік його літопис я...

Будинок продовжує жити, як продовжують жити люди, які будували завод та соцістечко. І так буде, бо «все, що було, буде завжди, а все, що буде, завжди існувало».

... Я теж живу в цьому будинку. З його вікон я бачу весняне цвітіння каштанів, білу ковдру снігу, під якою велично сплять дерева, вкриту золотим килимом землю, коли дерева скидають під ноги своє листя. Я бачу, як яскраве сонце заливає асфальт і молоду траву, віддзеркалюється у вимитих відчинених вікнах, бачу як вгамовуються і затихають будинки...

І я відчуваю себе маленькою частинкою мого коханого міста: частинкою минулого і частинкою майбутнього.

Я впевнена, минуле не гасне, воно набуває інших обрисів.

Тож, торуючи дорогу в майбутнє, візьмемо із собою минуле, щоб освітлювати ним, як факелом, дорогу в майбуття.

Учениця 11-А класу
Венжега Карина

Люди - то мости з минулого в майбутнє: Людина-легенда

Заради добра й щастя прагни
до спілкування з благородними.

Хітопадеша

...Було це 17 жовтня 2014 року. До нас у школу приїхав професор філології Михайло Федосійович Гетьманець. Приїхав здалека, для того щоб розповісти нам про літературну пам'ятку XII століття «Слово о полку Ігоревім».

З розповіді професора ми дізналися, що він сам у 1983 році здійснив кінний похід шляхами князя Ігоря. Багато цікавого і корисного почули ми. Ті 45 хвилин, проведених з Михайлом Федосійовичем, подарували нам багато приємних вражень і почуттів...

Так просто й широко висловлювалися учні-дев'ятикласники, яким пощастило зустрітися з людиною-легендою, нашим сучасником, доктором філологічних наук, професором Гетьманцем Михайлом Федосійовичем.

Проте мало хто знає, що визнаний сьогодні вчений, дослідник розпочинав своє життя в нашому районі. Про це він згодом напише книгу «Про себе і про час», зі сторінок якої постає історія нашої маленької батьківщини, славнозвісного Орджонікідзевського району.

Мало хто пам'ятає й про те, що Михайло Федосійович – випускник Харківської загальноосвітньої школи № 113. А ще ми пишаємося тим, що колишній ректор Харківського державного педагогічного університету ім.Г.С.Сковороди, викладач літератури, який виховав не одне покоління фахівців, є вчителем-наставником нашого директора Сікан Л.М. Саме від нього Людмила Миколаївна успадкувала любов до літератури, здатність за будь-яких обставин залишатися Людиною, чесною, доброю, працьовитою, наполегливою, безстрашною.

У 2015 році Михайло Федосійович зустрічатиме дев'яносто третю осінь (учений народився 16 вересня) свого життя. А ми радіємо з того, що маємо можливість говорити з ним, чути його голос, бачити чарівну посмішку.

Тож справді, спілкування з благородними й добримі людьми робить нас досконалішими, надихає на ширі слова:

У глечики не розведеш вогню –
Це мудрі люди помічали...
Тому багаття міць живу
Тримає на волі научали.

Бо там і вітру дикий шал,
І блискавиці іскра жвава,
І сонця тисячі дзеркал,
І дива нитка золотави.

З усім цим полум'я ясне
Ще чарівніш полум'яніє.
І світлом сяючим, рясним
Казково простір весь зоріє.

Отак і ви, філолог славний,
Вогонь той дивний зберегли.
Й любов'ю, розумом, завзяттям
Незгоди всі перемогли.

Нехай же й далі цей світильник
Наснагу нам усім дає,
А правильний життя годинник
Ще безліч часу Вам проб'є...

Учениця 8-Б класу
Воронова Емілія

І ось моя душа складає зброю вниз

Життя так само, як і байку,
Цінують не за довжину, а за зміст.
Сенека

Бог запалює свічки – це народжуються люди. Вони всі різні. Дехто тільки тліє довго-довго, світла дає мало-мало, лише для того, щоб зовсім не згаснути. А дехто спалахне і своїм сяйвом зігріє все довкола, подарує світло, а сам швидко згасне.

Таким був випускник нашої школи Дмитро Арциленко.

7 серпня з екранів телевізорів прозвучало повідомлення про збитий санітарний вертоліт. У мережі «Інтернет» з'явилася тривожне повідомлення: «Діма Арциленко в дуже важкому стані в лікарні Дніпра».

Усіх, хто знав Діму, сколихнула ця звістка.

Наш Діма!? Наш Арциленко!? Він же наймолодший серед випускників 2004 року! Перед очима відразу постало життєрадісне, добре, усміхнене обличчя з іскорками в очах. Наш Діма, який завжди був душею класу, в якого була закохана чи не кожна друга старшокласниця школи? Наш Діма!? У нього ще стільки планів, стільки нереалізованих ідей! Він має жити!

Він має жити!!!

Батьки, рідні, знайомі, однокласники з тривогою стежили за станом здоров'я Діми. Лікарі доклали всіх зусиль, щоб урятувати хлопця. Дмитро був поранений в голову снайперською кулею. З такими пораненнями не живуть... А як хотілося жити!

Як справжній воїн, він мужньо боровся зі смертю ще 5 днів, але лікарі виявилися безсилими. Дмитру було всього 26 років...

Народився Дмитро Арциленко у сім'ї військовослужбовця. Хлопчик ріс щасливим, життєрадісним і дуже допитливим. Напевно, тому і відвели Дмитрика до школи, коли йому не було й шести років. У класі він був наймолодшим, проте добре вчився. Однокласники пам'ятають, як на уроці літератури він читав свій твір «Якби я був Президентом», у якому висловлював свою громадянську позицію. І хоча зміст твору не міг вплинути на життя країни, відчувалося, що його написала людина, яка по-справжньому любить Вітчизну: «Моя країна – найкраща у світі. Я буду дбати про людей, про розвиток країни та мирне небо над Україною».

Дмитро в усьому хотів бути схожим на тата, тому не випадково обрав військову справу. Не змінив своїх намірів юнак навіть тоді, коли дізнався, що перший екіпаж татового вертольота розбився.

Після школи Дмит-

ро вступив до Харківського університету Повітряних Сил імені І.М. Кожедуба, опанував професію льотчика-штурмана та був направлений у далеку Африку з миротворчої місією.

У травні Дмитро, знаходячись у відпустці, чекав на виклик з Африки. Але події в Україні не могли залишити його байдужим, він дуже серйозно ставився до життя і до людей: любив радіти сонцю, землі, милуватися рожевими світанками і місячними вечорами. При цьому не забував, що поряд живуть люди, яким, можливо, в ту хвилину, коли ти радієш, потрібна допомога. І не тільки їм, інколи й Батьківщині...

Зателефонував батькам і твердо сказав: «Поки я чекаю на виклик, гинуть друзі. Піду воювати».

Дмитро став другим пілотом санітарного гелікоптеру Мі-8.

Спекотного літнього дня його зміна добігла кінця, але ще двох важкопоранених військових необхідно було терміново доправити до лікарні (вертоліт другої зміни не завівся). Командир прийняв рішення летіти. Бойовики, не зважаючи на домовленість, обстріляли санітарний гелікоптер в районі висоти Савур-Могила (Донецька область).

Так Дмитро, рятуючи життя інших, загинув сам. Не стало справжньої людини, патріота.

Сум, біль, скорбота, трагізм обірваного війною життя.

Хай його душа злітає у безмежну височину і звідти радіє з того, що його кровиночка, маленька донечка, котрій тепер лише кілька місяців, буде зростати у мирній країні, за яку загинув її тато.

Линь у височину, українська пісню, зігравай у прохолодній безодні всесвіту душу кожного солдата, який віддав своє життя заради миру, заради України, заради майбутнього.

Тож пам'ятаймо кожного того,
Хто для майбутнього
віддав нам найдорожче.
Легка життєва ниточка
його
Хай душі наші приведе
на прощу...

Учениця 11-А класу

Воліна Анастасія

Харкове мій, моє місто кохане...

Вірші відомих поетів про Харків:

Харкове мій, моє місто кохане

Харкове мій, моє місто кохане,
Тільки тобою на світі живу.
Вас, неповторні мої харків'яни,
Я не дарма земляками зову.
З вами ділив і жалі, і тривоги,
Вчився любити і людей і життя.
Рідна Сумська – наша спільна дорога –
Нас у щасливе веде майбуття.
Харкове мій, моя дума і воля,
Разом з тобою зростав і мужнів.
Зичу тобі незрадливої долі,
Я ж бо – один з твоїх вірних синів.
Щира синівська любов не зів'яне,
Харків нам силу й натхнення дає.
Горді ми з того, що ми – харків'яни,
Ми ще прославимо місто моє.

Анатолій Подорожко

МОЙ ХАРЬКОВ

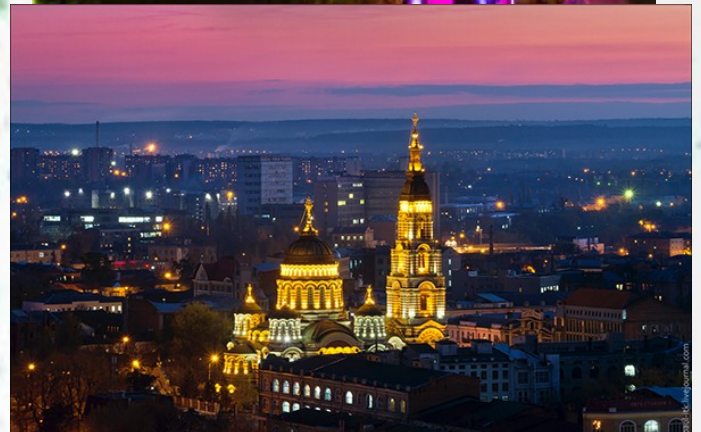
Люблю тебя, мой город Харьков,
Твои просторы площадей,
Твои деревья тихих парков
И красоту твоих аллей.
Люблю я улицу Сумскую,
Её зеркальную струю,
Её брусчатки мостовую,
Что до сих пор ещё в строю.
Люблю твои микрорайоны,
Они как мини-города.
Весной там расцветают клёны
И ночью снятся иногда.
Цвети же, первая столица!
Пусть детский беззаботный смех
По улицам твоим, как птица,
Летит и окрыляет всех!

Пыть

ГЛАВНАЯ УЛИЦА.

Ну, что ты делаешь со мной, моя Сумская?
Не Дерибассовская ты и не Тверская!
Гляди, как пенятся зелёные бульвары,
А нас твои упрямо тянут тротуары.
А перекрёстки, нет, ну что за перекрёстки!
В тени встречаются влюблённые подростки.
А площадь - что бы мы о ней не написали -
Не передать вам. Приезжайте, гляньте сами.
Сюда бегу я от толпы противоречий -
Со мной Кобзарь поговорит по-человечьи.
И день, и ночь к нему течёт река людская,
Да без него была б Сумская - не Сумская.
Тебя долбили, и дробили, и бомбили...
Тебя, как женщину, так трепетно любили!
С тебя - из дали даже - глаз я не спускаю.
Ну, что ж ты делаешь со мной, моя Сумская?!

Римма Катаева

Любове, Ладонька, мій Харків

Вірші відомих поетів про Харків:

Мій Харкове

Медовим рястом пахне липа пізня,
Хмільне хитання пахне із Левад.
Цвіте пашина колискова пісня,
Немов вишневий материнський сад.
Цвітуть купальські срібні зорелюби,
Їм сняться сни, як сни Сквороди...
А лісопарк світаннячко голубить,
Щоб прилетіли втіхи голуби.
А цвітень цвіт літніє парками,
Мов ніч прощань, мов ніч купайлова...
Любове, Ладонько, - мій Харкове,
Волошку музики віддай мені...
Віддай мені... Зіграй мені...

Степан Сапеляк

Наш Харків

Для миру, добра та любові
Наш Харків піднісся здавна.
Завжди трудовий, науковий,
Красивий, як втіха-весна.
Над Лопанню тихі зорі
Вставали, і вишні цвіли.
Квартали твої неозорі
У степ слобожанський вросли.
На пагорбах зручно осіли,
На Лисій, Холодній горі.
І де Журавлівські схили
Чудові любі пори.
До себе зове і в негоду
Сумська – мирний наш Колізей.
А скільки знаменних заводів
Від Конного до ХТЗ.
Неначе дзвінки передзвони,
Лунають, як пісні п'янки,
То йдуть харків'янки-мадонни
Красиві, тендітні, стрункі.
Від парків зелене намисто,
Від захвату серце співа,
Наш Харків, замріяне місто,
У тебе душа трудова.

В'ячеслав Бабешко

Літопис Харкова

У слові Харків – шелестіння трав,
І грім, і трепетні пісні,
І дике поле у стрімких вітрах,
І сьогоднішня, і майбутні дні!

Старі будинки із віків минулих,
Неначе часу давні сторінки...
А дні крізь нас проходять, наче кулі...
І за плечима вже – стрімкі роки!

Не повернути і не наздогнати –
У часу правила своєї гри.
На вікнах – древні металеві ґрати,
За ними сплять потомлені вітри.

Вітри могли б розповісти багато
Про наше місто в глибині віків:
І про трагедії його й про свята,
Про щастя й болі, радощі і гнів...

Як пам'ятники, Харкова будинки:
У кожного – історія своя,
Вивчаю до останньої сторінки
Який вже рік його літопис я!

У слові Харків – шелестіння трав,
І грім громів, і трепетні пісні,
І дике поле у стрімких вітрах,
І сьогоднішня, і майбутні дні!

Ніна Супруненко

Восславим первую столицу

Вірші учнів, випускників школи про Харків:

У нас в руках ключи от «завтра»

Я вижу свет в конце тоннеля.
Я слышу стук колес свободы.
Сумеем все, что не сумели.
«Не заржавеет» за народом.

Засвищет радость в жизни нашей.
Заблещет солнце над домами.
Я верю: самолет бумажный,
Мечту свою запустим сами.

Ведь есть надежда – есть и стимул:
Восславим первую столицу.
Наш город будет новым Римом –
Не опозорим его лица!

Запахнет воздух чем-то новым.
Я говорю: «Держайте! Надо!»
Мы и сейчас вершить готовы
Благоустройство Харьков-града.

Сияет город пусть и манит
К своим дорогам и высотам.
Пусть будет свет на крышах зданий.
Усовершенствуем красоты!

Наш след в истории так значим –
Дойдем до финиша от старта.
Мы – город. Город – мы. А значит,
У нас в руках ключи от «завтра».

Наш в космос путь далек и долог,
Но я уверен, люди – звезды.
И, если город тебе дорог,
Начни с себя, пока не поздно.

Випускник школи
Александр Гриненко

Гимн Харькову

Наш Харків чудовий, оновлене місто,
В співанках і квітах, мов казка жива.
Ім'я твоє світле в віках буде жити,
Де слава в легендах твоя ожива.

Заводів і фабрик натружені руки
Дарують нам силу у будні свої.
Стрімкі віражі в небосхилі науки
Вдихають наснагу у груди твої.

Стоять біля братських могил ветерани,
Що нам Перемогу в боях здобули.
Схиляємо голови низько у шані
За пісню, за сонце, за мир на землі.

Спішить наше місто в турботах і мріях,
В майбутнє несе сподівання свої.
І небо високе на зоряних крилах
Сини – соколята вартують твої.

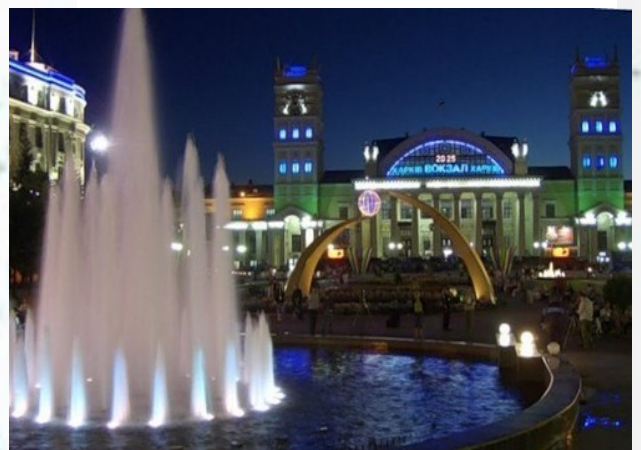
В долонях шершавих і жито, і квіти,
І доля твоя, мов барвистий рушник.
Проспектом надії ідуть твої діти,
До щастя іде твій народ-трудівник.

Смарагдове місто, ти перша столиця,
Візитка в майбутнє – твій молот і серп.
Урочисто стяг над тобою іскриться
І сповнює гордістю душу твій Герб.

Ми дружна, велика і сильна родина.
Ми серцем з тобою, ми вірні тобі.
Ти мудрість і велич, ти цвіт України
Летять над тобою увись голуби.

Гімн заспіваємо, Харків, тобі
За те, що піднявся, засіяв зорею.
Місто звиятжане, невтомне в труді,
Слава про тебе летить над землею.

Качан Ольга Олександрівна,
член спілки журналістів України,
бабуся випускника Гусейнова Саміра

С искрой восхищения в глазах

Вірші учнів, випускників школи про Харків:

Любов до міста

Любий Харків! Ти місто ріднеське!
Любий Харків! Ти місто моє!
Є життя і шляхи у піднесення,
Є любов, що до міста живе.

Як у кожній родині є світло,
І це світло є скарбом душі.
Так у нашого міста є рідне,
І цим рідним вважаємося ми.

Всі шляхи, що до нашого міста.
Всі роки, що наш Харків живе.
Все це є, і йому вже не триста,
А він далі, і далі нас знову веде.

Не забути все це дорогеньке.
Не забути, бо в серці це є.
Любий Харків - це місто рідненьке!
Рідний Харків - це місто моє!

Випускниця школи Отрадна Ганна

Моя маленька Батьківщина

Пам'ятаймо повсяк час:
Рідний Харків – диво в нас!
Місць привабливих тут маса:
І церкви – його окраса,
І величний дід – Держпром,
Й парки, й рощі загалом.

Харків'яни ж працювати,
Вмілі і талановиті.
Все будують: від машин
Дуже «хитрих» і турбін,
Двигунів, суперверстатів
І «розумних» автоматів, -
До лікарень, шкіл, садків
Для місцевих дітяків.

Праця йде, життя триває.
В Україні кожен знає
І повторювати звик:
Харків – місто-трудівник.

Учениця 6-А класу Луценко Вікторія

Весна в Харькове

Из окна гляжу на улицу.
Вижу: дети у ворот.
Вот старик идёт, не хмурится,
И соседский вышел кот.

Небо чистое и нежное,
Словно чувство, что во мне
Пеленою белоснежной
Надвигается из вне.

Люди солнцу улыбаются,
В теплых лужах-зеркала
Зелень смело отражается,
Поборола зимний страх.

И так радостно, что город мой
Наяву, а не во снах,
Каждой новой молодой весной
Оживает на глазах.

Ученица 3 класса Мандрык Варвара

Відоме й невідоме про Харків:

А чи знаєш ти?

- Харків – перша столиця України радянських часів (з 1917 по 1934).
- Харків – найбільше місто на Землі на 50-й паралелі обох широт.
- Харків за назвами вулиць повернутий на 90 градусів за годинниковою стрілкою.
- У Харкові вперше в світі був розщеплений атом літію.
- Салтівка – найбільший «спальний» район України. Його населення 420 тисяч людей.
- Кожний четвертий харків'янин живе на Салтівці.
- Барабашово – найбільший промислово-речовий ринок в Україні та Східній Європі.
- Майдан «Свободи» - найбільша площа Європи.
- Держпром – перша висотна залізобетонна будівля.
- Зоопарк – найстаріший в Україні. Відкритий у 1896 році.
- «Мала південна» залізнична дорога – найстаріша серед залізничних доріг для дітей. Їй 215 років.
- Сад ім. Т.Г.Шевченка – найстаріший зелений масив у Харкові, його закладено у 1804 році.
- Покровський собор – найстаріша кам'яна споруда міста, зведено у 1689 році.
- Благовіщенський собор – найбільший і найбагатіший собор Харкова.
- Пам'ятник закоханим, що цілуються, - найзагадковіша та дивна статуя світу.

Підготувала учениця 8-А класу
Супрунова Валерія

Цікаво знати...

Харків (Harka) з індоєвропейської мови перекладається як «срібне місто».

Харків – рекордсмен світу за кількістю космонавтів.

Харків – наймолодше місто країни за середнім віком населення.

Майже половина (46%) населення міста має вищу або незакінчену вищу освіту.

Харків за історію існування змінив 6 гербів.

Перший трамвай у Харкові було запущено в 1882 році. Він використовував для руху конну силу.

Перший електричний трамвай поїхав містом у 1906 році.

Найдовший трамвайний маршрут – 26, його довжина становить 24 км.

Найдовша міська вулиця – Московський проспект, біля 18 км.

Найбільша споруда міста – труба ТЕЦ-5, висота якої 330 м.

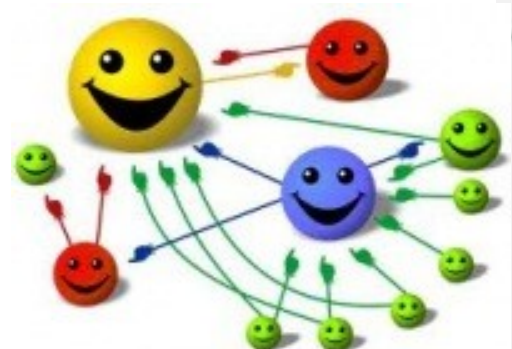
Довжина ліній Харківського метрополітену становить 39 км.

Найбільша глибина Харківського метро дорівнює 35 метрам, висота 9 поверхового будинку (станція метро «Пушкінська»).

Єдине місце в Харкові, де лінія метро виходить на поверхню, – це критий міст через річку, що знаходиться між станціями «Київська» і «Академіка Барабашова».

Підготував учень 10-А класу

Панаско Іван

Перевір себе

Правильно заповнивши клітини, прочитаєш слово – як раніше називалася місцевість, у якій ми зараз живемо.

1.																			
2.																			
3.																			
4.																			
5.																			
6.																			

1. Назва будинку дитячої творчості нашого району.
2. Одна із станцій метро, яка знаходиться у нашому районі.
3. Залізнична станція, що обслуговує орджонікідзевців і не тільки.
4. Слово-синонім до слів *згода, злагода, лад*, що дало назву одній з центральних вулиць району.
5. Учнівський зошит для щоденних записів про задані уроки, яким користуються усі учні Орджонікідзевського району.
6. Один із парків району (назва з 2-х слів).

Перевір себе:

1.	і	с	т	о	к														
2.	п	р	о	л	е	т	а	р	с	ь	к	а							
3.	л	о	с	е	в	є													
4.	м	и	р																
5.	ш	о	л	е	н	и	к												
6.	з	е	л	и	н	е	л	и	н	и	н	и	н	и	н	и	н	и	н

Квітень 2015

Засновник - викладацький колектив ХЗОШ №70

Редакція

Головний редактор - Козека Ірина Іванівна

Відповідальний редактор - Ягудіна Катерина

Літературний редактор - Третяк Лідія Олександрівна

Комп'ютерний дизайн - Євтушенко Олена

Вікторівна

Керівник фотогрупи — Лозова Катерина Сергіївна.

Оглядачі — Скок Тетяна, Гудзенко Катерина, Мак-

симченко Роман, Балог Єлизавета

Інтерв'юери — Рогожина Анастасія, Венжега Ка-

рина, Воліна Анастасія, Воронова Емілія

Если у тебя неравнодушное сердце, острый глаз

и умелое перо, пиши и присылай материалы на

почтовый ящик sch70@kharkivosvita.net.ua